

Helen Martins

Divocí koně

Alba chce být volná

KLOKAN

Copyright © 2022 Fischer Kinder- und Jugendbuchverlag
GmbH, Frankfurt am Main
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil,
Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim
Translation © Věra Kloudová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
WILD HORSES – ALBA UND DER RUF DER
FREIHEIT
vydaného v roce 2022
nakladatelstvím Fischer Kinder-und Jugendbuch
přeložila Věra Kloudová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-355-0

Prolog

Bílá klisna běžela jako o závod. Kopyty v pravidelném rytmu narážela na tvrdou zem a rozbíjela travnatý porost na cestě. Brzy nechala údolí daleko za sebou. Před sebou uviděla koryto řeky, vyschlé a kamenité. Krátkými nízkými skoky ho překonala, až štěrk i na pěst velké kameny létaly všude kolem.

Před horami se náhle vytvořila temná bouřková mračna. Klisna se však nezastavila. Běžela odvážně vstříc šedivým, těžkým mračnům, která jako by na ni u úpatí hory čekala. Obloha se zatáhla. Spustil se hustý déšť a rozmácel jí srst, až jí po těle stékaly obrovské kapky. Ale klisna věděla, že pršet jednou přestane, jen musí běžet dál a dál.

Konečně se mezi dešťovými kapkami objevilo matné slunce a vítr rozehnal poslední mraky směrem na východ.

Klisna cválala po úzké stezce vedoucí na vrchol hory, podél křovisek a houštin, skal a kamenů.

Konečně dosáhla vrcholu. Zastavila se, vzrušeně zafrkala a zahleděla se dolů do údolí. Zelené louky a žlutá pole, kam jen oko dohlédlo. Uprostřed se táhla široká písčitá cesta lemovaná břízami a buky. Mírný vítr povíval nad polem a rozpohyboval ho, až na něm vznikaly měkké vlny.

Klisna znovu zafrkala. Vytřásla si z hřívky vodu a pot a cválala z hory dolů směrem do údolí. Slunce už odsunulo dešťové mraky stranou a na obloze se objevila duha.

Bílá klisna pohodila hlavou a zařehkala.

Poté vyběhla duze vstříc.

Rychleji a rychleji.

Kopyty se sotva dotýkala země.

Zdálo se, že letí, protože přesně věděla, že u paty duhy na ni čeká poklad.

Závod o svobodu

Alba zvedla hlavu a zavětrila. Dostihy byly vždyc-
ky cítit podobně – po prachu a potu, divokých
hřebcích a rozrušených klisnách, obavách, závisti
a vzteku. Z trenérů vycházel neklid a z koní strach.
Jenom velmi zkušené koně dokázali v takových chví-
lích zůstat klidní.

Alba se poohlédla po své kamarádce Jinovatce. Jino-
vatka se závodů účastnila poprvé. Davy lidí a jejich vý-
křiky ji znepokojovaly. Bylo to na ní vidět. Uši měla
sklopené až dozadu k hřívě a ocas stažený mezi no-
hama. Rozhlížela se kolem sebe, nozdry se jí nadou-
valy. Ve vytřeštěných očích se jí zračila panika. Alba
její strach chápala až moc dobře. Když před půlrokem
musela běžet na svých prvních závodech, byla taky
rozrušením bez sebe. Měla velmi citlivé uši a hlasy z re-
produktorů jí pronikaly až pod kůži. Jak se tenkrát stra-
chy třásla. Téměř se nedokázala soustředit na závody.

A takhle se dnes cítila Jinovatka. Lidé se kolem
ní tlačili. Vykřikovali jeden přes druhého a máchali

rukama. V klidu nezůstal ani jeden z dostihových koní. Všichni byli citliví.

Obzvlášť Jinovatka byla velmi ostýchavá a nervózní. Byla ještě hodně mladá, když ji odebrali matce a převezli do dostihové stáje. Bývala by potřebovala ochranu stáda delší dobu, aby mohla dospět. Teď divoce škubala otěžemi a téměř by je žokejovi Mikovi vytrhla z ruky.

„Co blázníš?“ Mike prudce zatáhl za otěže. Alba zahlédla, jak ji ohlávka tlačí do koutků úst. Mike patřil mezi nemilosrdné žokeje. Se svými koňmi rozhodně nezacházel v rukavičkách. Jinovatka sebou trhla. Tohle všechno její obavy ještě zhoršovalo.

„Zkus to vydržet,“ pošeptala jí Alba. „Víš přece, že Mike je drsnák!“

Ale Jinovatka se nedokázala vzchopit. Vykopávala zadními nohama, což si Mike samozřejmě nenechal líbit. Bleskurychle se otočil a švihl ji proutkem po zadku.

„Hóóó!“

To byl celý Mike. Žokejové měli s koňmi soucit jenom zřídka, ale Mike patřil k těm nejnelítostnějším. Jinovatka byla čím dál vyděšenější. Neustále přešlapovala na místě a házela hlavou dozadu. Nechybělo mnoho a začala by se stavět na zadní. K tomu nesmí v žádném případě dojít.

„Jinovatko! Zůstaň prosím stát! Jinak ho jenom ještě víc naštvěš,“ pošeptala jí.

Jenže v Jinovatce to strachy vřelo. Uši měla stále sklopené až k hřívě a koulela očima.

„Když budeš takhle rozrušená, k ničemu to nepovede,“ pokračovala Alba. „Mysli na to, že to bude brzy za tebou.“

Jinovatka zafrkala a zafuněla.

„Dýchej pomalu a vydechni co nejvíc vzduchu,“ radila jí dál Alba.

Jinovatka se na ni vyděšeně dívala, ale teď už jen prudce supěla. Alba na ni povzbudivě kývla.

„Správně, jen tak dál!“

Mladá dostihová klisna ještě jednou zhluboka nabrala vzduch a poté pomalu vydechovala. Alba na ní viděla, že se skutečně pozvolna uklidňuje. S důvěrou hleděla na svou přítelkyni.

„Děláš to dobře,“ pokusila se jí Alba dodat odvahy.

Ale sotva se Jinovatka jakž takž sebrala, chopil se Mike jejích otěží.

„No prosím! Tak jdi!“ zavrčel. Jako kdyby to snad byl on, kdo tu malou klisnu uklidnil! Tohle dělají lidé vždycky, pomyslela si Alba. Vůbec si nevšímají toho, že se koně vzájemně podporují. Alba se Jinovatčinou přítelkyní stala už před dlouhou dobou. Bez ní by to v některých dnech prostě nevydržela.

„Jdeme na to!“ zavrčel Mike. Vedl koně přes dlouhou trať a Jinovatka se už nebránila. I když v její těsné blízkosti projel vůz s reproduktorem, ustála to. Ale Alba dobře viděla, jak se kamarádka strachy chvěje.

Albu si vyzvedla trenérka Lilian a dovedla ji na start. Klisna svou žokejku měla moc ráda. Na rozdíl od Mika byla Lilian milá a přátelská. Bila Albu jenom tehdy, když se společně účastnily závodu. Asi se

to tak muselo dělat. Ale Lilian práskala bičem hlavně do vzduchu, jenom asi každé páté švihnutí mířilo Albě na zadek. Což nebylo tak hrozné. Alba už si na to zvykla a Lilian se jí pokaždé po skončení závodu omlouvala.

„Mrzí mě to, drahoušku,“ říkala a políbila ji na měkká koňská ústa. „Věř mi, že mě to samotnou bolí.“

Alba pak pokaždé namířila uši směrem k ní a tiše zafrkala. *To se dá vydržet*, chtěla tím říct.

Když se pak Alba dostala domů, byla na ni Lilian moc hodná. Někdy dokonce bílou klisnu vzala na louku, aby se tam mohla proběhnout a najíst se čerstvé trávy. Nemohlo to ale trvat moc dlouho, protože dostihoví koně musejí být štíhlí, pokud mají vyhrát závody. A Alba je chtěla vyhrát za každou cenu.

„Jestli budeš vítězit často, daruji ti jednoho dne svobodu,“ slibovala jí Lilian. *Svoboda*, to bylo tak nádherné slovo. Alba nevěděla přesně, co znamená. Ale když si s Lilian vyjely do krajiny, když cválaly přes zelené louky a kráčely voňavým lesem, cítila dálku a nekonečnost. To musí být ta svoboda – běžet, aniž by narazila na plot, spát, aniž by měla kolem sebe stáj, cválat, aniž by na ni křičeli žokejové. Svoboda znamená, že může dělat, co chce.

A od té doby Alba tento den toužebně očekávala.

Alba vyrostla na ranči Stacyových, kde společně žilo osmdesát koní. Mezi nimi byli tři hřebci, třicet klisen a třicet valachů a zbytek tvořila roztomilá hříbátka.

Klisny a valachové byli závodní koně. Nejméně jednou týdně se museli účastnit dostihů. To znamenalo, že je ráno naložili do vozu a odvezli k dostihové dráze, kde spolu museli za jásotu diváků a křičení žokejů závodit. Alba závodila dobře. Pan a paní Stacyovi na ni byli patřičně hrdí. Henny Stacyová ji často fotila a natáčela, její muž rád zval návštěvy, aby si prohlédly stáje, a zastavil se s nimi i u Albina boxu. Pokaždé říkal: „To je Alba, jedna z mých nejlepších klisen. Z vlastního chovu.“

Alba se u toho musela vždycky pousmát, protože to znělo, jako by ji snad vyrobil sám.

„Jméno Alba pochází z latiny a znamená bílá,“ vysvětlovala pak paní Stacyová. „Není nádherná?“

„Ano, skutečně je překrásná,“ odpovídaly návštěvy a hladily Albu po nose. Albě se to moc nelíbilo, ale snažila se své pocity skrývat. Věděla, že to s ní ti lidé myslí dobře.

„Už vyhrála spoustu závodů. Hodně nám vydělává,“ pokračoval pan Stacy. Na návštěvy jeho slova zapůsobila, takže opět přikyvovaly a klisnu pohladily.

Alba nechápala, co je na těch penězích důležitého, ale věděla, že její majitelé z nich mají radost, a tak ji s nimi sdílela.

Zvlášť se jí ale líbilo, když jí po úspěšných závodech pan Stacy naplnil žlab něčím dobrým. Někdy dostala na přilepšenou porci mrkvi a jablek navíc. To stačilo k tomu, aby se Alba cítila šťastná. Umínila si, že příště znovu poběží tak rychle, jak jen bude moct. Možná ji po dalším vítězství čeká tolik vytoužená svoboda.

* * *

Alba s Lilian už dorazily ke startovacím boxům. Alba věděla, co nyní bude Jinovatka zažívat. Musí totiž vstoupit do úzkého boxu.

Vzpomínala, jak v tomhle boxu stála poprvé, s žokejem na hřbetě. Zažívala neskutečnou paniku, dokonce byla přesvědčená o tom, že umře. Když se pak po nějaké době, která jí připadala jako věčnost, otevřely dveře, běžela jako o život. Na hřbetě jí seděl žokej, který křičel a práskal bičem. Přestala běžet až v okamžiku, kdy ji zastavil vysoký plot a žokej zatáhl za otěže.

Teprve když se stejný průběh závodu opakoval stále dokola, pochopila Alba, že to patří k všednímu dni závodního koně. Už věděla i to, že v tom boxu neumře. Konec tam zavírali, aby dostali strach, protože pak poběží jako střely. Konec jsou zvířata, která před nebezpečím prchají.

Při dostizích jde o to být nejrychlejší. I to Alba hned po prvních závodech pochopila. Jenom vítězi se tleská a dostane se mu lahodné odměny.

Brzy přišla na to, jak se při závodech dostat do vedení. Byla to otázka soustředění. Dveře, které vedly na startovací dráhu, měly nahoře mříž, skrz kterou bylo vidět na závodní dráhu. Dole byly z masivního dřeva.

Mnozí koně zírali skrz mříž a čekali, až přijde nějaký člověk, který ty dveře otevře. To však nebylo příliš chytré. Nikdo totiž nepřišel. Dveře se otvíraly automaticky. Takže bylo důležité sledovat mezeru mezi oběma křídly dveří. Něco v nich tiše klaplo a pak se rozevřely. Mezi tím klapnutím a otevřením uběhl vždy jenom krátký okamžik. Ten Alba dokázala přesně

vyčíhnout. Každá sekunda, o niž se jí podařilo vyrazit dřív než ostatní, jí pomohla dostat se do vedení.

Alba se tedy naučila pozorovat očima přesně tu mezírku. Uši namířila dopředu a naslouchala. Pravou nohou už si nakročila. Pravou se totiž dokázala odrazit zvlášť dobře.

Potom čekala, až poskočí mříž. Kov se vždycky trochu zachvěl a dveře se otevřely jako mávnutím kouzelného proutku. Alba pak pokaždé vnímala Lilianiny nohy, odrazila se pravou přední, vyběhla a cválala dál. Oči namířila na cíl a běžela tak rychle, jak jenom dovedla. Takhle to dělala vždycky, dostih za dostihem.

Zatímco běžela, vypnula veškeré své myšlenky, zapomněla na ostatní koně a jásající lidi kolem. Před očima se jí zjevila nádherná krajina. Musí vyběhnout na horu a dosáhnout vrcholu. Divoce cválala směrem k ní. Myslela na to, že za horou se rozprostírá široké údolí. A pak před sebou spatřila zářivou duhu a snila o velkém pokladu, který leží pod ní. O svobodě.

Představovala si, že lidé stojící za cílovou čarou na ni čekají, sundávají jí sedlo a ohlávku, přátelsky ji poklepávají po krku a volají: *Běž, Albo! Jsi už navždy svobodná!* A pak by začala nový život. Nádherný život. Život bez závodní dráhy, žokejů a práskání bičem.

Tenhle sen Albě pomáhal, aby byla čím dál rychlejší. Pokud běžel nějaký kůň před ní, udělala všechno pro to, aby ho předhonila. Bič ji šlehal v rytmu cvalu a dával jí najevo, že musí zůstat v pohybu.

Chtěla za každou cenu zvítězit. Zvítězit, aby byla svobodná.

Téměř vyrovnaný souboj

Pro Jinovatku tady bylo všechno nové. Bylo jasné vidět, jak se bojí. Alba si uvědomovala, že musí svou kamarádku připravit na to, co teď přijde. Jinak zase zpanikaří. Tiše si k Jinovatce stoupla.

„Vidíš ty malé boxy?“ zeptala se.

Jinovatka na Albu vyděšeně hleděla.

„Ano. Co to je?“

„Do jedné z těchhle krabiček tě hned šoupnou,“ vysvětlila Alba.

Jinovatčin strach ještě vzrostl.

„To snad ne. A proč?“ zašeptala.

Alba opatrně pohlédla na Mika. Všiml si, že stojí s Jinovatkou příliš blízko u sebe? Naštěstí ne. Díval se na ostatní koně. Určitě přemýšlel, jak závod vyhrát.

Lidi si zkrátka obvykle vůbec nevšímalí toho, jak spolu koně mluví. Jenom proto, že zvířata nemluví jejich řečí, namyšleně předpokládají, že se koně

nemůžou dorozumívat. Přitom každé zafrkání, každé škubnutí uchem a každé klapnutí kopytem znamená nějaké slovo, každá souslednost pohybů znamená nějakou větu. Ano, koně spolu mluví mnohem víc, než si lidé myslí. Ale možná je dobře, že jim nerozumí. Mika by určitě namíchlo, kdyby se dozvěděl, za jak bezcitného a hloupého ho považují.

Alba si dál povídala s Jinovatkou po jejich způsobu. „V té úzké krabici se ti nic nestane,“ vysvětlovala jí. „Panuje tam sice úplná tma, ale nejsi sama. Je s tebou Mike. Sedne si ti na hřbet. A až se otevře brána, vyběhneš. Utíkej, jak nejrychleji dovedeš.“

Albě se ale Jinovatčin strach rozptýlit nepodařilo. Naopak. Kamarádka naříkala čím dál víc.

„Já vůbec nechci běžet. Chci domů,“ hořkovala. A nanovo škubala otěžemi. Alba polkla. Jak může být Jinovatka tak hloupá? Vždyť tím Mika jedině pořádně rozvzteká.

Rychle k ní zamířil.

„Nech toho!“ vyjel na ni. „Přestaň s tím! Chápeš?“

Přistoupil k ní blíž a jako varovné znamení zvedl bič. Jinovatka vyděšeně zakroutila očima. Pak ustoupila o tři kroky dozadu.

„No prosím!“ vrčel Mike. „Rozumíme si, ne?“

Jinovatka sklopila oči, protože věděla, že jinak by ji Mike tvrdě potrestal.

Žokej se nyní otočil k ostatním koním. Alba k ní ještě jednou opatrně přistoupila.

„Zkus se trochu vzchopit,“ šeptala sotva znatelným cukáním uší. „Víš přece, jak se dokáže zlobit.“

K její úlevě se Jinovatka už nepohnula. Alba ulehčeně vydechla.

Ona i Jinovatka samozřejmě věděly, že koně jsou silnější než lidé. Když koně seberou všechnu svou sílu, dokážou člověka srazit k zemi, a dokonce ho třeba i ušlapat k smrti. Jenže lidé vymysleli takové věci jako biče a ostrá udidla. Tím se jim podařilo držet koně v šachu a vzbuzovat v nich strach.

Alba se s tím už dokázala smířit. Snažila se působit klidně a přátelsky. Nemusela pak v ústech mít to strašné udidlo. Věděla až příliš dobře, že kůň tak může přijít o jazyk, protože mu ho udidlo odřízne. Proto už spoustu let dělala přesně to, co lidé chtěli. Nechávala se zavřít do té krabice, rychle běhala a snažila se vyhrát. Každý závod koneckonců jednou skončí a ona pak dostane krmení a může si odpočinout.

Alba si všímala, že Jinovatka se stále trochu třese. Neušlo to ani Mikovi. Zlomyslně se usmál, ale mlčel. Měl tak špatnou náladu, že se Alba už neodvážila k přítelkyni promluvit.

Sjela pohledem na startovní dráhu. Stál tam černý hřebec s malou bílou hvězdičkou na čele, kterého znala. Byl docela velký a statný, měl dlouhé nohy a silný krk. Alba se opatrně poohlédla po Mikovi, ale ten se na ni nedíval. Nenápadně k hřebci přistoupila.

„Noční větre,“ zašeptala. „Co tady děláš?“

Hřebec se dál díval před sebe, ale podle zacukání jeho levého ucha poznala, že jí rozuměl.

Nejspíš mu připadalo pošetilé, aby na tu otázku odpovídal. Nakonec každý přece viděl, co tady dělá.

Noční vítr se taky účastní závodů a poběží hned vedle ní.

Alba už ho znala ze dvou předchozích dostihů. Tentokrát ještě zdaleka nebyl tak velký a statný a ona nad ním úplně lehce zvítězila. Jak je možné, že tak vyrostl a zesílil? Tomu rozhodně chtěla přijít na kloub.

Stále zíral před sebe na závodní dráhu. Je skutečně tak namyšlený? Nebo se jenom snaží soustředit na závody? Albě v hlavě vířila spousta otázek, na které rozhodně potřebovala najít odpověď. Síla, která z hřebce vyzařovala, jí imponovala. Působil tak klidně a sebevědomě, jako kdyby si byl jistý, že vyhraje.

Opatrně k němu přistoupila ještě o kousek blíž, aby jí lépe rozuměl.

„Vypadáš dobře,“ zašeptala.

Noční vítr stále nereagoval. Pyšně hleděl před sebe, jako by bylo pod jeho úroveň s klisnou promluvit.

Namyšlený týpek, blesklo Albě hlavou. Pak se rozhodla, že ho taky bude ignorovat. Byla si jistá, že si jí všimne, až poběží vedle něho, předhoní ho a závod vyhraje. Už teď se těšila na jeho znechucený výraz.

Zazněl gong. Alba věděla, že se teď musí všichni odebrat do boxů. Přišla Lilian a stoupla si vedle ní.

„Tak, Albo? Jsi připravená?“ zeptala se a krátce ji pohladila přes oči. Alba to měla moc ráda.

Noční vítr k ní lehce natočil hlavu a prohlédl si ji. Albu to potěšilo. Dokonce vypadal i trochu závistivě. Alba měla velké štěstí, že jezdila právě s Lilian. Byla nejmilejší ze všech žokejů, které znala. A že jich znala hodně.

Dveře se za nimi zavřely. Boxy byly velmi úzké. Bylo v nich právě tolik prostoru, aby jezdec mohl nasednout na koně. Pak byli všichni lapeni v těchto klecích. Jenom skrz mříž nad dveřmi se mohli podívat ven a ujistit se, že svět dál existuje. Ve spoustě koní vyvolávalo tohle zavření v malých prostorách velkou úzkost. I Alba se tak dříve cítila, ale od té doby, co věděla, že je to jenom na krátkou dobu, naučila se to vydržet. Ale příjemné to samozřejmě nebylo. Úzkostný pot koní, kteří v boxu trávili čas předtím, čpěl ze všech koutů.

Jinovatka vedle zaržála. Alba v obavách namířila ucho tím směrem a naslouchala. Snad zůstane v klidu.

Slyšela Mika, jak nadává. Ale na hádky nezbýval čas. Jakmile se dveře zavřely, šlo to ráz na ráz. Lilian se posadila Albě na hřbet. Klisna cítila, jak zandala nohy do třmenů a přikrčila se. Obě byly připravené. Jako vždy se Alba postavila co nejbliž ke dveřím. Pak se soustředila na tu malou mezíрку, díky níž věděla, že za dveřmi běží život dál. I Lilian se dívala tím směrem. Klisna vnímala její napětí.

Ozvalo se klapnutí. Dveře se rozletěly. Alba se prudce odrazila od země a dala se do cvalu. Vedle ní jako o život běžela Jinovatka. Přerývaně dýchala.

Do čela se dostal černý hřebec. Alba slyšela, jak lidé volají jeho jméno.

„Noční vítr! Noční vítr!“

Při cvalu dokázal dělat neuvěřitelně dlouhé kroky, při každém z nich poskočil o značný kus dopředu.

Vypadalo to neskutečně dobře, dalo by se říct i ušlechtilé. Alba se naproti tomu odrážela od země krátkými kroky. I tohle byla dobrá metoda, jak se dostat rychle dopředu. Teď za sebou zanechala část koní, kteří startovali ve stejném okamžiku. Jinovatku předběhla velmi rychle. Běžela dál a dál. Slyšela, že lidé volají i její jméno.

„Albo! Ty to zvládneš!“

Lilianin bičik dopadal na stále stejné místo na klisniných zádech. Nemyslela to zle, ale šlehání pálilo jako oheň.

Nyní v sobě Alba probudila svou fantazii. Zapomněla na cestu a všechno kolem. Chtěla běžet čím dál rychleji.

Utíkej, jak nejrychleji dokážeš. Na horu, až na vrchol. Pak zase dolů. Cesta vede mezi poli. Údolí je tak široké. Vidiš, jak se tamhle třpytí duha?

Příběh o duze jí vyprávěla Lilian. Když spolu jednou byly na vyjíždce, rozprostřela se nad údolím nádherná duha. Alba s Lilian jí jely vstříc a žokejka vyprávěla, že u paty duhy je schovaný poklad. Alba nepochybovala, že to je pravda. A byla si také jistá tím, že ten poklad jednoho dne najde.

Běžela dál a dál. Opíral se do ní vítr, cuchal jí hřívu a pokoušel se ji zastavit. Ale ona se jenom smála.

Duha znamená nový život. Běž! Utíkej! Rychleji!

Alba dohonila hnědého hřebce běžícího vlevo od ní. A dokonce i rezavou klisnu vpravo. Před ní běžel už jenom Noční vítr. Nebesa, ten je ale rychlý!

Alba zrychlila tempo. Lilian švihala bičíkem v tempu jejího cvalu. Klisna námahou supěla.

Zvládneš to! Brzy budeš svobodná! Utíkej!

Konečně běžela s Nočním větrem na roveň. Všimla si, že má úplně mokré krk. Těžce oddychoval a u úst se mu tvořila pěna. Z tlamy mu odkapávaly sliny. Dělal, že si jí nevšiml. Ale přece jenom ji zaznamenal. To vnímala.

„Noční vítr! Noční vítr!“ volali jedni.

„Alba, Alba!“ křičeli druzí.

Cílová čára se rychle blížila.

Alba a Noční vítr spolu bojovali o vítězství. Alba ze sebe vydala všechno. Chtěla se před Nočním větrem ukázat. Ať si jí konečně všimne, ať vidí, že je lepší než on.

Utíkej! Nemysli na něj! Mysli na duhu. Mysli na svobodu. Máš ji na dosah ruky.

Aby ještě zvýšila tempo, odrážela se kopyty čím dál prudčeji. Bohužel však klopýtla a ztratila rytmus. Sakra! Než se opět dostala do tempa, Noční vítr kolem ní proběhl.

Cíl už byl na dosah. Alba zpanikařila. Divoce cválala až do cíle, ale dohnat hřebce se jí už nepodařilo. Noční vítr proběhl cílem těsně před ní. Lidé mávali rukama a jásali. Noční vítr zvítězil.

Alba supěla a lapala po dechu. Oba koně společně běželi na konec startovní dráhy. Alba si všimla, že se na ni Noční vítr krátce podíval. Vypadal úplně vyčerpaně, ale zvládl nadzvednout horní pysk a usmál se. Jeho žokej ho krátce a silně poplácal po krku. I tohle

připadalo Albě příliš drsné, ale Noční vítr jeho poplácání přijal bez mrknutí oka. Lilian svou bílou klisnu objala a láskyplně jí hladila krk. Pak jí prsty jemně projížděla hřívu.

„Jela jsi skvěle, Albo,“ šeptala jí do ucha. „A toho černého hřebce porazíme příště.“

Alba na chvíli zavřela oči. Byla úplně vyřízená. Vy-dala ze sebe víc než všechno, a stejně nevyhrála. Vrh-la krátký pohled na hřebce. Pozorně si Albu prohlížel. V jeho očích se objevily známky respektu, jako kdy-by jí předtím nevěřil, že dokáže být tak rychlá. Na okamžik mu zajiskřily oči a namířil uši směrem k ní. Pak párkrát zažvýkal, jako kdyby musel zpracovat tu hrůzu, že ho málem předběhla. Ale když si všiml, že si ho prohlíží i ona, opět nasadil arogantní výraz a zahleděl se do dálky. Očividně nechtěl dát najevo své pocity. Typický hřebec!

Alba se chtěla zachovat férově. Koneckonců vyhrál. Zpřímá se na něho podívala.

„Gratuluju!“ pronesla uznale.

Vůbec nereagoval.

Vtom se u nich objevila Jinovatka. Vypadala sklí-čeně a smutně. Žokej Mike se tvářil hrozně. Zjevně si myslel, že jeho kůň nebyl dostatečně rychlý. Alba chtěla na svou kamarádku promluvit, ale Mike to ne-dovolil.

„Pojď, ty herko líná!“ zavrčel a táhl Jinovatku smě-rem k boxům.

Smutné loučení

Po těchto závodech nechutnalo Albě seno tolik jako obvykle. Tak ráda by bývala zvítězila. Přestože ji Lilian mnohokrát ujišťovala, jak je na ni hrdá, věděla velmi dobře, že i ona by mnohem raději obsadila první místo. Teď bílá klisna stála v malém boxu, kam se umísťovali všichni koně po závodech, a přezvykovala seno. Chuť na něj ve skutečnosti neměla ani trochu.

„Už konečně chápeš, že se jí máš vzdát?“ slyšela Alba hlas přímo před sebou v chodbě mezi stájemi.

„To je přece blbost!“ odpověděl jiný hlas. „Byla dobrá. Dokonce skvělá.“

Alba poznala Lilianin hlas. Ale komu patřil ten druhý? Klisna se otočila a zadívala se skrz mříž stájového boxu. O zeď se tam vedle vozíku opírala Lilian. Z obličeje si odhrnula blondaté zpocené vlasy a světle modré oči upírala na někoho, kdo stál přímo naproti ní. Alba z něho neviděla mnoho, jenom to, že to byl někdo malý a na hlavě měl kostkovanou kšiltovku.

Ale vzpomínala si, že toho člověka zahlédla na dostizích už několikrát. Možná mu tahle závodní stáj patří.

„Není špatná. Ale mohla by být mnohem lepší. Dokonce i toho hřebce by dohonila levou zadní,“ promlouval muž k Lilian. Jeho hlas zněl navztekane. „Ale potřebuje jiný trénink. Tak už to konečně pochop.“

Alba se dokázala do lidí docela dobře vcítit. I nyní vnímala, jak je Lilian smutná. To ji strašně mrzelo. Při těchto závodech byly obě tak rychlé jako ještě nikdy předtím. Lilian neudělala jedinou chybu, bičem ji švihala přesně v taktu cvalu. Společně ze sebe vydaly všechno, ale nestačilo to. Možná má ten muž pravdu: možná Alba skutečně potřebuje jiný trénink.

Teď jí opět na mysli vytanul Noční vítr. Za tak krátkou dobu tolik zesílil a zrychlil se. Jak ho asi kdo trénoval?

„Tak to zkusme!“ tlačil na Lilian neznámý muž.

Alba pohlédla na Lilian. Hlavu měla sklopenou a neodpovídala. Namísto toho otevřela dveře do Albina boxu a vešla dovnitř. Klisna slyšela, jak pláče. Otočila se k ní tak, aby žokejka mohla zabořit obličej do srsti na jejím krku. Alba přesně věděla, že to udělá. Děla to vždy, když se jí nevedlo dobře. A skutečně, Lilian objala Albu kolem krku a zabořila do něj svůj obličej. Zhluboka dýchala. Alba cítila, že má najednou mokřý krk od Lilianiných slz. To bílou klisnu rozesmutnilo ještě víc. Tak ráda by svou lidskou kamarádku utěšila, ale nevěděla jak. Tak tam jen tiše stála, vnímala Lilianin nos zabořený do své srsti a čekala.

Nyní se u dveří do boxu objevil i ten muž. Chladným pohledem obě pozoroval. Lilian si toho nejspíš nevšimla. Alba malinko pohnula krkem, aby její lidská kamarádka pochopila, že už nejsou samy. Šlo jenom o kratičké ucuknutí, ale Lilian okamžitě poznala, že se něco změnilo. Zvedla obličej a otočila se směrem k muži. Hlasitě vzlykala.

„Nechci se jí vzdát!“

„Neřvi mi tady, prosím tě!“ zareagoval muž našťavně. „Není to přece navždycky. Klisnu dobře vytrénujeme a pak bude vyhrávat jeden závod za druhým. A když to bude dělat sama od sebe, dostaneš ji zpátky.“

Alba muže sledovala. Úplně nerozuměla tomu, proč je Lilian tak smutná. Chlápek očividně chtěl, aby se Alba dalším tréninkem zlepšovala. To je přece dobrý nápad. Jí by se přece taky líbilo, kdyby běhala ještě rychleji. Alba by hlavně dala všechno za to, aby příště nad tím arogantním hřebcem zvítězila.

„Rozmysli si to,“ zabručel muž. „A teď nech tu klisnu v klidu. Ať se pořádně nažere.“

Lilian znovu zavzlykala, políbila Albu krátce na tlamu a vyběhla ze stáje.

Alba se za ní dívala plná obav.

Poté co se Alba dosyta najedla, přišel za ní opět ten muž v kostkované čepici, ale tentokrát sám. Nasadil jí ohlávku a dovedl ji k velkému přívěsu, na němž bylo zlatým písmem namalováno několik písmen. Teď teprve Alba pochopila, že se už domů nevrátí.